मपश्यत्, तदा तदीयं तेजो वृक्षं प्राप्नोत्। अतस्तत्सम्भारे सति भा एव दीप्तिरेवावरुन्धे।

अथ षष्ठं सम्भारं विधत्ते। "सहृदयोऽग्निराधेय इत्याहुः। मरुतोऽङ्गिरग्निमतमयन्। तस्य तान्तस्य हृदयमाच्छिन्दन्। साशनिरभवत्। यदशनिहतस्य वृक्षस्य सम्भारो भवति। सहृदयमेवाग्निमाधत्ते" इति। मरुतः कदाचिदग्निना सह विरोधे सति तमग्निमङ्गिरशक्तिमजनयन्नित्यर्थः। 'अतमयन्' ग्लानिं प्रापयन्। ततो निःशक्तेरग्नेर्हृदयमाच्छिन्दन्। तस्य हृदयमशनिरूपेणोदभूत्। तस्मादशनिहतस्य वृक्षस्य सम्भारेण सहृदयोऽग्निराहितो भवति॥ १२॥

इति सायनाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुर्ब्राह्मणे आद्यकाण्डे प्रथमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः॥ ३॥

अथ चतुर्थोऽनुवाकः।

तृतीये देवयजनदेशे प्रक्षेप्तव्याः सम्भारा उक्ताः, अथ चतुर्थे तैः सम्भारैर्युक्तेष्वाययतनेषु वह्न्याधानमभिधीयते। यदुक्तं सूत्रकारेण। "प्राचीनप्रवणं देवयजनमुद्धृत्य तस्मिन्नुदीचीनवꣳशं शरणं करोति। तस्याग्रेण मध्यमं वꣳशं गार्हपत्यायतनं भवति। तस्मात् प्राचीनमष्टासु प्रक्रमेषु ब्राह्मणस्याहवनीयायतनमेकादशसु राजन्यस्य द्वादशसु वैश्यस्य चतुर्विंशत्यामपरिमिते वा यावता वा चक्षुषा मन्यते। तस्मान्नातिदूरमाधेय इति सर्वेषामविशेषेण श्रूयत इति"॥